

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/461/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201322
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5414201322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Romana Tichého v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: P. U., rod. S., nar. XX.XX.XXXX., bytom D. X., J. L. XXXX/X, v konaní o zaplatenie sumy 1.329,59 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8C/22/2014-38 zo dňa 17. júna 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku **s a** rozsudku okresného súdu **n e d o t ý k a .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 618,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 618,36 eur od 19.09.2010 do zaplatenia, pričom povolil žalovanej splácanie uvedeného záväzku s príslušenstvom formou mesačných splátok vo výške 20,- eur splatných vždy do každého 25. dňa v mesiaci, pričom prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že v prípade omeškania s plnením jednej splátky nastáva zročnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Nárok žalobcu posudzoval podľa § 39, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1, 2, § 53, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej „ZoSÚ“).

Okresný súd vychádzajúc z kontraktačného procesu tak ako tento vyplýva aj z citovaných ustanovení zmluvných dojednaní s poukazom na § 44 ods. 2 OZ, konštatoval, že uzavretá zmluva jednak neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere popísané vyššie (už táto skutočnosť spôsobuje v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov) a na strane druhej, prevažná časť povinných údajov týkajúcich sa úveru i revolvingu je ako v zmluve (v bode 6.), tak aj v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré je súčasťou zmluvy o úvere, uvedená iná než žalovaná žiadala (a pri výške revolvingu je táto vyššia než bola žalovanou požadovaná v bode 5.). Podľa okresného súdu ak k doplneniu časti zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere malo dôjsť daným oznámením vyhotoveným žalobcom až 09.12.2009,

kedy žalobca aj podpísal zmluvu, keď zmluvu žalovaná podpísala už 03.12.2009, teda v čase jej podpisu zmluva náležitosti doplňovaná v oznámení neobsahovala a žalovaná spôsobom predpokladaným pre písomnú formu neakceptovala (písomne ho neprijala), uviedol, že je potrebné žalobcom v bode 6. zmluvy pozmeňovaný obsah údajov oproti požiadavke žalovanej v bode 5. zmluvy a jeho doplňovanie formou oznámenia žalobcu z 09.12.2009, považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy.

Ďalej okresný súd konštatoval, že pri predmetnej úverovej zmluve nebola dodržaná písomná forma vyžadovaná zákonom a má za následok s poukazom na § 4 ods. 1 ZoSÚ neplatnosť tohto právneho úkonu. V prípade poskytnutého plnenia na základe takéhoto právneho úkonu vzniká v zmysle § 451 ods. 2 OZ bezdôvodné obohatenie (plnením z neplatného právneho úkonu), ktoré je účastník v zmysle § 456 OZ povinný vydať tomu, na úkor ktorého ho získal.

Ďalej uviedol, že z karty klienta k zmluve vyplýva prehľad žalovanou splatených splátok, ktorých celkový súčet predstavuje 203,29 eur. U žalovanej začalo dochádzať k omeškaniu už od splátky č. 6. Žalovanú istinu 1.329,59 eur žalobca vypočítal ako rozdiel sumy 1.532,88 eur (celkovej úhrady, ktorú mala žalovaná žalobcovi zaplatiť titulom vrátenia poskytnutého úveru s navýšením o dohodnuté úroky z úveru, t.j. 24 splátok x 63,87 eur) a sumou uvedenou v karte klienta ako splatenou sumou 203,29 eur. Keďže žalovaná podľa žalobcu nespĺnila podmienky pre poskytnutie revolvingu podľa článku 4. bod. 4.2. zmluvných dojednaní (t.j. splatenie 24 splátok), nebol jej poskytnutý revolving. Žalobca podaním označeným ako „Oznámenie o zosplatnení“ z 29.08.2010 oznámil žalovanej, že ku dňu jeho vyhotovenia je v omeškani s úhradou splátok č. 6, 7, 8 s tým, že suma omeškaných splátok je spolu 191,61 eur. Tiež okresný súd konštatoval, že žalovanú vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia oznámenia uhradila dlžnú sumu splátok, a to pod následkom zosplatnenia úveru a uplatnenia nárokov na zmluvné sankcie, v dôsledku omeškania so splátkou prevyšujúceho tri mesiace. Uvedené podanie bolo žalovanej doručené 02.09.2010, pričom žalovaná v priebehu nasledujúcej 15-dňovej lehoty od doručenia dlžné splátky neuhradila. V dôsledku tejto skutočnosti žalobca odvodzoval splatnosť celého zostatku dlhu odo dňa 18.09.2010. V prejednávanej veci zo sumy úveru 929,43 eur, ktorý sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej, tejto dňa 09.12.2009 poukázal na účet len čiastku 821,65 eur, pričom zvyšných 107,78 eur mala predstavovať odplata, ktorú sa žalovaná zaviazala zaplatiť v „Dohode o poskytnutí služby“ (ďalej len „dohoda“) obsiahnutej v bode 8. Zmluvy (v dohode uvedená vyššia suma odplaty vo výške 114,78 eur, ale z ním schváleného úveru reálne žalobca započítal na odplatu sumu 107,78 eur). Predmetom uvedenej dohody uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) bol záväzok žalobcu ako veriteľa poskytnúť žalovanej ako dlžníkovi na jej žiadosť a po splnení tam uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe zmluvy a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 114,78 eur. Uvedenú odplatu bol veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť (urobil tak o sumu 7,- eur), k čomu žalovaná ako dlžník udelila súhlas. Podľa okresného súdu žalovaná ako dlžník bola oprávnená, nie však povinná požiadať o odklad splatnosti splátok úveru, a to po splatení prvých troch splátok a za podmienky, že by bola buď dlhodobou práceneschopná, čím sa rozumie pracovná neschopnosť začatá najskôr v deň uzavretia dohody a trvajúca dlhšie ako 3 týždne, alebo pokiaľ s ňou bol skončený pracovný pomer, ktoré skutočnosti bola povinná v zmluve dohodnutým spôsobom žalobcovi preukázať. Povolenie odkladu splátok z iných dôvodov, o ktoré mohla žalovaná ako dlžník požiadať, bolo viazané na schválenie žalobcom, s tým, že na odloženie splatnosti splátok z takýchto ďalších dôvodov nemala žalovaná právny nárok. Žiadosť o povolenie odkladu musela byť písomná a musela by obsahovať v dohode uvedené náležitosti, vrátane označenia splátok úveru, ktorých splatnosť by požadovala odložiť. Podľa uvedenej dohody právo dlžníka na odklad splatnosti splátok úveru podľa splátkového kalendára v jednotlivom prípade zaniká, pokiaľ bude žiadosť vrátane príslušných dokladov dokazujúcich toto právo dlžníka doručená veriteľovi v deň nasledujúci po dni, v ktorom omeškanie dlžníka s úhradou akejkoľvek splátky úveru dosiahlo 30 dní. Odplata za uvedenú službu bola splatná dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby s tým, že dlžník a veriteľ sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty za túto službu ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi.

Takto uzavretú dohodu o poskytnutí služby však okresný súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, a to napriek „formulárovému prehláseniu“ obsiahnutého pod bodom 8.6., podľa ktorého žalobca ako veriteľ vyhlásil, že jej uzavretie nie je podmienkou uzavretia zmluvy a vyhláseniu žalovanej ako dlžníka, že túto dohodu uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumela a

svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami, a to z dôvodov, že uvedená dohoda je podľa okresného súdu súčasťou formulárovej zmluvy a ako taká neobsahuje ustanovenia, ktoré by boli individuálne dojednané (vyrokované). Tiež konštatoval, že na jednej strane tým, že pod textom uvedenej dohody je obsiahnutý podpis žalovanej a žalobcu rovnakým spôsobom a datovaním, s akým títo podpísali aj samotnú zmluvu v jej spodnej časti pod bodom 13., žalobca preukazoval samostatnosť tejto dohody od ostatného textu zmluvy, ktorej uzavretie nemalo byť podmienkou poskytnutia samotného úveru. Na strane druhej konštatoval, že je nepochybné, že táto dohoda o poskytnutí služby bola úzko naviazaná na samotnú zmluvu (bola od nej závislá), keďže bez nej by nemala žiadny význam.

Odmena za poskytnutie takejto služby podľa okresného súdu bola stanovená bez ohľadu na to, či by následne došlo zo strany žalovanej k jej využitiu v maximálnom alebo inom rozsahu, za splnenia tam uvedených predpokladov, alebo by vôbec nedošlo k jej využitiu, pričom predstavovala až 60 % dojednanej výšky súčtu troch mesačných splátok - sumy 191,61 eur (63,87 eur x 3), o ktorých odklad mohla maximálne požiadať. Takúto výšku odmeny za „výhody“, ktoré z toho mohli pre žalovanú vyplývať pri reálnom využití služby, súd považuje za neprimeranú. Výrazná neprimeranosť a nevyváženosť hodnoty vzájomných plnení účastníkov (v neprospech žalovanej) vyplýva podľa okresného súdu:

- z možných „nákladov“ žalobcu na takúto službu, resp. z jeho možnej ujmy, ktorú by mohol utrpieť tým, že by v dôsledku takejto služby nemohol využiť zákonnú sankciu za omeškanie žalovanej ako dlžníka so splatením splátok, o odklad ktorých by táto dôvodne požiadala, resp. ak by túto „službu“ využila. Takáto strata je zanedbateľná oproti prospechu, ktorý žalobca cenou za poskytnutú službu mienil získať;

- tým, že na základe tejto dohody žalobca započítal výšku odmeny voči jeho záväzku poskytnúť žalovanej úver, žalobca reálne vyplatil žalovanej menej o 107,78 eur z poskytnutého úveru, čo percentuálne predstavuje 11,60 % z celkovej výšky úveru. Týmto postupom získal žalobca významný prospech v dôsledku faktického poníženia rozsahu prostriedkov, ktoré by inak musel žalovanej reálne vyplatiť (vyplatil jej sumu 821,65 eur namiesto 929,43 eur), pričom žalovaná bola povinná splatiť poskytnutý úver v celom rozsahu, navyše navýšený aj o vysoký úrok 68,83 % ročne aj z tejto sumy (istiny), ktorú žalovaná reálne neobdržala, ale ktorú bola povinná s takýmto úrokom splatiť;

- bežnou praxou ako v bankách, tak aj vo väčšine nebankových subjektov, je, že činnosť, ktorá bola predmetom dohody (o poskytnutí služby), býva spoplatňovaná poplatkami platenými dokonca až v prípade, ak dôjde k reálnemu využitiu zo strany dlžníka možnosti požiadať o odklad splátok a súčasne ak dôjde k vyhovneniu takejto žiadosti. Podľa názoru okresného súdu sa žalobca svojím postupom a vsúvaním zdanlivo samostatnej dohody (zmluvy o poskytnutí služby) do zmluvy (o úvere) mienil vyhnúť aplikácii ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, t.j. vyhnúť sa posudzovaniu prijateľnosti výšky odplaty za povolenie odkladu splátok ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by mal žalobca spoplatnené využitie možnosti dlžníka požiadať o odklad splátok sadzbou 60 % z výšky odloženej splátky, vďaka ktorému by mohol takúto odloženú splátku zaplatiť po splatnosti poslednej dohodnutej splátky (čo by v danom prípade bolo o necelé dva roky), zrejme by nebolo pochýb, že takýto poplatok a zmluvné dojednanie oprávňujúce jeho účtovanie by pre jeho výšku predstavovalo neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

- výrazná (hrubá) nevyváženosť zmluvných práv a povinností je zrejme aj z toho, že žalobca mal mať z takejto dohody prakticky okamžitý prospech (už okamihom podpisu zmluvy a takejto dohody jej účastníkmi), kdežto možný prospech žalovanej z nej bol viazaný na splnenie viacerých predpokladov, z ktorých niektoré nemohla žalovaná svojím konaním priamo ovplyvniť (pre ich povahu ako náhodných udalostí - práceneschopnosť žalovanej, strata zamestnania), čo sa podobalo skôr „poisteniu“ pre prípad možnosti nastania niektorého z tam uvedených predpokladov za získanie protiplnenia „len“ vo forme odloženia splatnosti maximálne troch splátok. Ak aj žalovaná v tomto prípade túto službu využila, takto získaný prospech je neporovnateľný s prospechom, ktorý sa snažil týmto spôsobom získať žalobca na úkor žalovanej.

Okresný súd z dôvodov uvedených vyššie považoval postup žalobcu za postup obchádzajúci zákon (snaha žalobcu vyhnúť sa takouto ním naformulovanou kvázi samostatnou dohodou možnosti aplikácie ustanovenia § 53 ods. 1 OZ) a súčasne aj pre rozpor takejto dohody s dobrými mravmi (výrazná nevyváženosť ako hodnoty vzájomných plnení podľa dohody, tak aj podmienok, za ktorých získa touto dohodou „dojednané“ plnenie jedna alebo druhá strana, ktorá je v oboch prípadoch v neprospech žalovanej ako slabšej zmluvnej strany), je podľa názoru okresného súdu dohoda (o poskytnutí služby)

obsiahnutá pod bodom 8. zmluvy neplatnou zmluvou s poukazom na § 39 OZ. A preto suma 107,78 eur bola žalobcom v dôsledku neplatného právneho úkonu nedôvodne - neplatne započítaná ako jeho pohľadávka voči jeho záväzku na poskytnutie úveru žalovanej. V dôsledku toho prvostupňový súd nevychádzal z toho, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 929,43 eur (schválený žalobcom), ale vo výške reálne žalovanej vyplatenej, t.j. v sume 821,65 eur. Žalovaná z tejto sumy uhradila žalobcovi celkovo 203,29 eur, t.j. rozdiel poskytnutej a vrátenej sumy je suma 618,36 eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo na strane žalovanej v dôsledku toho, že predmetná zmluva o úvere predstavuje neplatný právny úkon pre nedodržanie písomnej formy vyžadovanej zákonom. V tejto výške okresný súd žalobe vyhovel a zároveň zaviazal žalovanú s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.01.2013 aj na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej sumy vo výške 9 % ročne od 19.09.2010, t.j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti priznanej pohľadávky, ktorá nastala po uplynutí 15-dňovej lehoty na vrátenie celého dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200025591 poskytnutej žalobcom v jeho oznámení zo dňa 29.08.2010, ktoré bolo žalovanej doručené 02.09.2010, odkedy začala plynúť žalobcom poskytnutá lehota na plnenie. Vo zvyšnej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia sumy a príslušenstva presahujúceho sumu 618,36 eur s príslušenstvom priznanú titulom bezdôvodného obohatenia, okresný súd žalobu zamietol, nakoľko žalovanej nevznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi viac než jej poskytol.

Vzhľadom na nepriaznivé sociálne pomery žalovanej, ktorá je nezamestnaná a jej príjem predstavujú len dávky v hmotnej núdzi, ktoré poberá vo výške 180,50 eur mesačne, okresný súd s poukazom na § 160 ods. 1 O. s. p. povolil žalovanej splácanie priznanej pohľadávky a príslušenstva vo forme mesačných splátok vo výške 20,- eur, ktorých splatnosť je presne upravená vo výroku rozsudku s tým, že v prípade omeškania s plnením jednej splátky nastáva zročnosť celého plnenia.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko úspešnosť oboch účastníkov je porovnateľná (úspešnosť žalobcu 46,50 % a žalovanej 53,50 %).

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p. navrhol zmeniť rozsudok tak, že súd zaviazal žalovanú na zaplatenie zvyšných nárokov, ohľadne ktorých bol návrh zamietnutý, ako aj vo výroku o trovách konania, resp. alternatívne navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že správnosť skutkových záverov ohľadne uzatvárania zmluvy nezodpovedá predloženým listinným dôkazom, a preto prvostupňový súd následne rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia, kedy ani len neuvádza, ktorá právna norma by mala byť základom pre jeho závery a ktorá právna norma by mala popierať to, že medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy. Rovnako napadol správnosť skutkových a právnych záverov ohľadne dohody o poskytnutí služby, ktoré posúdenie je jednostranné a neúplné, pričom sa okresný súd nezaoberal obsahom dohody, spôsobom aký ukladá zákon pre výklad právnych úkonov.

Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh žalobcu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p., a preto nie je žiaduce, aby opakovane vecne správne závery okresného súdu.

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). Žalobca v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie „napáda správnosť skutkových a právnych záverov ohľadne dohody o poskytnutí služby, kedy posúdenie okresného súdu je jednostranné a neúplné“, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa obsahom neplatnosti dohody vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka, spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď skutkové závery ohľadne uzatvárania zmluvy o revolvingovom úvere nezodpovedajú predloženým listinným dôkazom“, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa obsahom neplatnosti dohody vysporiadalo vo vecnej rovine.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak, okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko žalobcu, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak, rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne rozhodnutie, vo výroku, ktorým zamietol nárok žalobcu a ani nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu. Nakoľko odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené, preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, trovy konania si však neuplatnila a z obsahu spisu jej vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.